

NEW YORK TIMESI BESTSELLERITE AUTOR

MARY
BURTON

OHTLIKUD
MÄNGUD

PÕNEVUSROMAAN

Mary Burton
The Shark
2016

Raamatu eesti keeles kirjastamise õigus kuulub eranditult kirjastusele ERSEN. Selle raamatu reprodutseerimine, tõlkimine ja levitamine ilma valdaja loata on õigusvastane ja seadusega karistatav.

See raamat on väljamõeldis. Kõik nimed, tegelased, organisatsioonid, kohad ja sündmused on kas autori välja mõeldud või kasutatud ilukirjanduslikus võtmes.

Kaane kujundanud Marc J. Cohen
Toimetanud Marje Mändsalu
Korrektor Mari Mets

Text copyright © 2016 Mary Burton

This edition is made possible under a license arrangement originating with Amazon Publishing, www.apub.com, in collaboration with Synopsis Literary Agency.

All rights reserved.

© 2018 Kirjastus Ersen

B04345018

ISBN 978-9949-82-224-9

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval veebipoest
www.ersen.ee

ESIMENE PEATÜKK

Esmaspäev, 12. september 17.45

Kui Riley Tatum kaksteist aastat tagasi kadus, ei tõstnud keegi sellest lärmi. Mitte keegi ei helistanud politseisse, ei ajanud kokku otsimiserühma ega kleepinud laternapostide külge tema fotoga flaiereid. Ta lihtsalt kadus tänavalt sügavikku. Neelati tervelt alla. Ta oleks pidanud olema surnud, ammu unustatud, aga mingitel tema jaoks arusaamatutel põhjustel sülgas pimedus ta uuesti välja.

Nüüd töötas Riley Virginia osariigis maanteepolitseinikuna ning temal ja tema viieaastasel labradori retriiveril Cooperil oli jäljeotsijatena hea maine. Nad treenisid regulaarselt nii linnas kui ka maal, kinnistades koera oskusi ja Riley võimet mõista looma kehakeelt, kui sihtmärk on läheduses.

Seda väljaõpet läks vaja praegu, kui päike puulatvade kohal loojuma hakkas ja metsale sügavaid varje heitis. Isegi nii hilisel kellaajal oli temperatuur kolmkümmend kaks kraadi ja sajabrotsendine niiskus muutis õhu supiks. Kerge särk aitas niiskusel nahapinnalt hajuda, vormipüksid kaitsesid tema jalgu okste eest, matkasaapad kaitsesid jalgu väljaväänamise ja ussihammustuse eest ning päevitunud nägu ja krunni keeratud tumedaid juukseid kattis lottmüts.

Rihmatõmme sundis Rileyt Cooperile keskendumale. Koera nina oli vastu maad, ta sulges suu ja liputas saba – need märgid näitasid, et saagi

lõhn on tugev. Nad olid lähedal. Riley põlvitas kitsale teerajale ja uuris kergelt ülesmäge paindunud taimestikku.

Nende saagiks oli Jax Carter, kupeldaja ja narkodiiler. Tema eelnevate vahistamiste järgi otsustades töötas Carter kiirtee I-95 piirkonnas Richmondi ja Washingtoni vahel. Jax ja tema sõbratar Darla Johnson kupeldasid korraga kahte-kolme tüdrukut oma autoelamust, mis seisis tihti veokijuhtide peatuspaikades või suurte ürituste toimumiskohas. Carter ja Johnson leidsid tüdrukuid sotsiaalmeedia kaudu, ahvatledes neid armastussõnadega ning lubades neile perekonda. Paar valvas tüdrukuid kiivalt ja kui keegi kaalus lahkumist, asendusid ilusad sõnad ähvarduste ja jõhkra vägivallaga.

Riley märkas Carteri autoelamut esimest korda kuu aega tagasi Richmondi ja Washingtoni vahel veokijuhtide peatuspaigas. Tal oli parasjagu puhkepaus ning ta seisis oma autoga varjus, kui märkas noort ja napilt rietatud tüdrukut suure veoki kabiinist väljumast. Tüdruk kiirustas üle parkla ja kadus autoelamusse. Mõni minuti hiljem järgnes talle teine, ülikõhn tüdruk. Riley oli olnud valmis abijõude kutsuma, kui sai raadio teel kutse minna viie sõidukiga avarii toimumiskohta. Kui ta mitu tundi hiljem tagasi jõudis, oli autoelamu kadunud.

Täna hommikul oli kutsutud üks maanteepolitseinik veokijuhtide söökla juurde Carteri autoelamu lähedale appi tugevasti peksa saanud tüdrukule. Söökla turvakaamera oli salvestanud selle, kuidas Carter tüdrukut peksis, andes tema kõhnale kehale mitu tugevat hoopi. Tundus, et tüdruk oli teadvuseta, aga kui Carter lähemale astus, rusikas löögivalmis, tõmbas tüdruk taskust noa ja lõi mehele jalga. Carter vaarus valust tagurpidi, komistas ja toibus, et uuesti lüüa, kui lähenevate sireenide heli ta minema peletas. Ta põgenes punase Camaroga läände Blue Ridge'i mäestiku jalami suunas, kus jättis auto umbrohtu kasvanud teele.

Kohalikud uudistekanalid said enda valdusesse ühe pealtnägija telefoniga filmitud löigu tüdruku peksmisest ja näitasid seda korduvalt. Video levis kiiresti. Nelja maakonna politseinikud aeti jalule ning kui leiti Carteri Camaro, asusid Riley ja Cooper tänu oma jäljeotsimisoskusele otsinguid juhtima. Kui Riley sündmuskohale jõudis, oli hulk abišerifeid

kobaras auto ümber, mis seisis ninapidi põosastes. Reporterid saabusid samuti. See oli täielik tsirkus.

Riley lootis, et noahaav sunnib Carterit aeglasemalt liikuma ning tema ja Cooper saavad mehe enne öö saabumist kätte.

Plaan oli, et Riley ja Cooper juhatavad kolm abišerifit mehe jälgedele. Eraturvafirma Shield Security, mille peakorter asus Quantico lähedal, oli pakkunud omapoolset abi, ent Riley keeldus, kartes, et talle võõrad tsiviilisikud võivad otsimist segada.

Riley kasutas üht Carteri autost leitud särki, lasi seda Cooperil nuusutada ja jälje üles võtta. Haukudes juhatas koer tema ja kolm abišerifit metsa.

Kaks tundi hiljem väänas üks abišerif mahakukkunud puutüvel jala välja. Kolm tundi hiljem sai teine kuumarabanduse ja kolmas läks teda koju saatma. Riley oleks pidanud otsingud lõpetama, aga kujutledes silme ees tüdruku verist nägu, meenus talle üks teine noor tüdruk, Hanna – kodust põgenenud laps, kelle Riley oli võtnud enda juurde ja kelle ta peagi kavatses lapsendada. Viimase viie aasta jooksul oli ta näinud Hannat õide puhkemas, ehkki ka Hanna oleks kergesti võinud lõpetada nagu videos nähtud peksasaanud tüdruk.

Niisiis palus Riley luba jätkata. Ta ei oleks tohtinud tegutseda enne, kui uued abišerifid on kohale saadetud. Kui ta selleks loa sai, kontrollis ta oma käsirelva, kümne padruniga SIG Sauerit, ja võttis Cooperi rihma teise kätte, et saaks vajaduse korral relva haarata. Talle anti käsk iga veerand tunni tagant ühendust võtta.

Pool tundi hiljem märkas ta värskeid saapajälgi. Jälgede trajektoori kinnitas, et mees liigub läände. Parema jala jälg oli sügav, vasaku oma madal, märk sellest, et Carter hoiab vasakut jalga. Tema samm tundus lühem, mis tähendas, et tema tempo on aeglasem.

Väga hea.

Riley libistas pilgu üle lopsaka rohelise lehestiku ja märkas eespool lehtede küljes verepiisku. Nagu kõik teerajal olevad märgid, jutustasid ka vere värv ja muster oma loo. Tumepunane veri vihjab vigastatud arterile. Helepunane veri tähendab kõhuhaavast tilkuvat maomahladega

segunenud verd. Roosa ja vahune veri annab märku võimalikust rinnahaavast.

See veri oli tumepunane. Hapnikuta. Kahtlemata noahaavast, mis oli vigastanud veeni. Eespool teerada harunes ja punased täpid olid lehtede mõlemal poolel.

Riley sosistas Cooperi kõrva ääres tšehhi keeles, milles koera oli õpetatud. „Aport. Too ära.“

Cooper nuuskis maapinda esimeste verepiiskade ja siis teiste juures. Teiste juures hakkas ta ägedamalt nuuskima ja saba liikus hoogsamalt. „Tubli poiss,“ sosistas Riley.

Nad läksid edasi ja tumepunaseid laike oli aina rohkematel lehtedel. Vahemaa veretilkade vahel lühenes meetrile. Jälitus oli kestnud üle viie tunni ja haav oli hakanud lahti minema. Carter piinles, olles ilmselt vihane, ja oli tõenäoline, et stressiolukorras teeb ta vea.

See oli veel parem.

Riley kergitas lehte ja puudutas verd. Kleepuv. Värske. Ta tõstis astumiseks jala, kui kuulis oksa praksumist ja tõmbas relva välja. Cooper tõstis pea ja vaatas paremale. Koer jälgis metsa, aga tema kehakeel ei andnud mõista, et Carter on lähedal.

Riley kükitas pikkamisi, tõmmates pingul koera enda juurde. Süda hakkas meeletult põksuma, sundides teda aeglasemalt hingama ja kuulutama okstes sahistavat tuult. Möödus kümme pingsat sekundit, aga kõik oli liikumatu. Ainult vaikus.

Ta võiks tagasi minna, aga see oli riskantne. Carteri võimalus põgeneda suureneks oluliselt, kui ta pääseb metsast välja ja saab kusagilt enda valdusesse auto. Cooper jälitab inimesi, mitte sõidukeid.

Jällegi torkis Riley sisemust mustvalge turvakaamera video, milles Carter rusikaga kõhna tüdrukut tümitab. Kui Carter pääseb, otsib ta tüdruku üles ja viskab ta nii sügavasse auku, et keegi teda enam ei leia.

Riley tõusis ja vaatas tiheda põõsastiku vahele kaduvat rada. Ta oli pikk naine, sada seitsekümmend seitse sentimeetrit, ja ehkki ta oli tippvormis, oleks vigastatud, võib-olla ka relvastatud kahtlusaluse kustuvast päevavalguses mäest alla tarimine olnud ettevaatamatus. Ta püsib lä-

heduses, aga ei võta midagi ette, halvemal juhul kurnab öö läbi vee ja toiduta olemine Carteri ära ning koidu saabudes, kui abijõud on juba kohal, on ta kergem sihtmärk.

Jällegi vaatas Cooper paremale. Seekord märkas Riley kerget liikumist. Keegi on veel siin. Ta kangestus ja puuris pilguga tihedat põõsastikku. Kas politsei on kohal või mis hullem, mõni Carteri semu?

Parem käsi pigistas relva ja ta ootas. Jälgis. Liikumatus. Vaikus. Ehkki ta pingutas, ei näinud ta midagi. Viimaks pööras Cooper pea ära. Suu suletud, nuusutas ta kiiremini ja liigutas saba.

Eespool järgnes okste praksumisele valulik mühatatus. Carter. Mees oli lähedal. Riley võttis telefoni ja saatis keskusele sõnumi. Mõne hetke pärast sai ta vastuse.

Kaks abišerifit on tunnipikkuse tee kaugusel.

Cooper oli valvel ja vait – märk, et pidev treening oli end ära tasunud.

Riley vastas: Selge.

Soovides Carterit näha, torkas ta telefoni tagasi taskusse ning hakkas siis koos Cooperiga läbi okste edasi minema. Ta vaatas, kuhu jala paneb, ja hingas vaikselt, tekitamata peaaegu mitte mingeid helisid. Kui ta järgmise künka otsa jõudis, märkas ta Carterit ühe puu suunas komberdamas, üks käsi relval ja teine veritseval reiel. Mees toetas selja vastu kitsast puutüve, vajus aeglaselt maha ja võttis taskust veepudeli, mille jõi tühjaks. Siis kallutas ta pea kuklasse ja sulges silmad. Carter arvas, et on üksi. Kindlas kohas.

Nüüd jäi üle vaid oodata.

Järsku märkas Riley silmanurgast liikumist ja pööras pea paremale. Seekord nägi ta värelevate lehtede asemel väga pikka meest. Mehel olid jalas kaitsevärvi püksid, mustad matkasaapad, seljas oliivroheline T-särk, peas laia servaga müts ning nägu ja käed olid kaitsevärviga kokku määritud. Tal oli seljas väike seljakott ja reietaskus nuga. Üle õla oli tal Colt M4 Carbine püss.

Mida kuradit? Riley tundis, kuidas adrenaliin ujutab keha üle, kui võõra pilk ta paigale naelutas. Mees oli ühtaegu valvas ja rahulik. Ta polnud amatöör.